

Arrest

nr. 300 205 van 17 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 oktober 2023.

Gelet op de beschikking van 30 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 30 januari 2023 waarbij haar verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en

waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij het, ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 7 april 2023 duidt Albanië opnieuw aan als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster echter geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoekster komt immers niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het summier poneren van een vrees en het bekritisieren en minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

2.1. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Albanië te worden neergestoken en mishandeld door haar echtgenoot A. A..

Hoewel op zich niet wordt betwist dat verzoekster te maken kreeg met huiselijk geweld vanwege haar echtgenoot – hetgeen zij onder meer staat aan de hand van doorleefde verklaringen en van twee video's (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 7; NPO, p. 6-16) –, stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij eventuele problemen met haar echtgenoot in geval van een terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu niet het geval is. Te meer daar uit verzoeksters verklaringen en de door haar voorgelegde stukken (administratief dossier, map 'Documenten', stukken 3-4 en 6) naar voor komt dat zij in het verleden wel degelijk afdoende bescherming genoot vanwege de Albanese autoriteiten en er geen aanwijzingen zijn dat dit in voorkomend geval niet het geval zou zijn in de toekomst. Te dezen staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt: "(...) In september 2020 diende u een klacht in bij politiecommissariaat nummer 3. U wou dat niet doen bij commissariaat nummer 4 omdat het daar niet zou lukken volgens u. Hoewel men bij commissariaat nummer 3 aanvankelijk zei dat zij niet bevoegd waren en u naar het commissariaat van uw eigen zone moest gaan, kon u er alsnog uw verhaal doen en een klacht neerleggen (CGVS, p. 8). U haalt aan dat men

daar niets deed voor u en uw echtgenoot niet achter de tralies gezet werd hoewel u zichtbare sporen van geweld had, maar volgde nadien zelf niet meer op wat er met deze klacht gebeurde (CGVS, p. 8). Zes maanden voor uw persoonlijk onderhoud legde u een klacht neer voor psychisch geweld tegen de

kinderen, maar hiermee werd wederom niets gedaan. Ook hier volgde u evenwel niet op wat er met deze klacht gebeurde (CGVS, p. 15-16). Wanneer u uiteindelijk op 21 oktober 2022 terug een klacht neerlegde en eiste dat hiermee iets gedaan werd, was u niet enkel in staat deze klacht neer te leggen, maar werd deze een dag later al behandeld door de rechtbank (CGVS, p. 9). Zelfs de tussenkomst van uw schoonvader (CGVS, p. 7-8) veranderde hier niets aan. Bij de rechtbank verkreeg u onmiddellijk verschillende beschermingsmaatregelen en werd er een regeling getroffen voor de kinderen (CGVS, p. 9). Dat uw echtgenoot zich vervolgens niet aan deze regels hield (CGVS, p. 9), is ook niet meer dan een bewering van uwentwege die u niet hard kunt maken. U vertrok naar eigen zeggen immers al twee dagen nadat deze maatregelen ingesteld waren (CGVS, p. 9) en slechts een dag na de betekening van het arrest zelf. Hoewel u beweert dat uw ex-partner en schoonvader iets te maken hebben met de schorsing van de veiligheidsmaatregelen (CGVS, p. 3), blijkt uit de vertaling van het door u neergelegde document dat die schorsing puur omwille van uw afwezigheid op de zitting was. U diende hiertegen overigens geen beroep in (CGVS, p. 10). U zegt dit niet gedaan te hebben omdat dit geen zin heeft omwille van de kennissen van A.(...) en zijn vader (CGVS, p. 10). Gevraagd hoe zij de rechtsgang kunnen beïnvloeden, zei u dat dit is omdat uw schoonvader agent was en kennissen had, maar meer dan dit kon u niet zeggen over zijn werk – zo weet u niet bij welk commissariaat hij werkte en welke rang hij precies had – en gevraagd naar zijn kennissen en hoe zij dit zouden kunnen doen, kon u enkel één naam geven, maar kon u ook van deze persoon niet zeggen wat hij precies doet van werk. U kon enkel mededelen dat hij een hoge functie bij de politie heeft en was ook niet in staat te concretiseren hoe hij de rechtsgang zou kunnen beïnvloeden. U was evenmin in staat een voorbeeld te geven van eerdere zaken die uw schoonfamilie op deze manier opgelost had (CGVS, p. 10-11). Gelet op alles wat voorafgaat, kan redelijkerwijze geconcludeerd worden dat u in het verleden reeds kon beschikken over afdoende bescherming door de Albanese autoriteiten en er zijn hierbij geen enkele aanwijzingen die erop zouden duiden dat dit in toekomst niet langer het geval zou zijn."

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat zij duidelijk kon bewijzen dat de veiligheidsmaatregelen ten aanzien van haar echtgenoot geschorst werden door de Albanese autoriteiten. Zij hekelt dat zij wordt afgerekend op het feit dat het door haar voorgelegde vonnis haar afwezigheid aanmerkt als reden van de schorsing van maatregelen en meent dat het ondenkbaar is dat in dit document de werkelijke reden voor de schorsing zou zijn opgenomen – met name de connecties van verzoeksters echtgenoot en schoonvader bij de politie en het gerecht. Met dit betoog beperkt verzoekster zich in wezen tot het louter tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, het uiten van blote beweringen en het volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden beweringen, hetgeen niet als een dienstig verweer kan worden beschouwd en waarmee zij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoekster in het verleden reeds kon beschikken over afdoende bescherming door de Albanese autoriteiten en er geen aanwijzingen zijn dat dit in de toekomst niet langer het geval zou zijn.

De loutere verwijzingen naar de problemen van corruptie in Albanië en citeren uit algemene informatie in dit verband (verzoekschrift, stukken 2-3, Euroactiv, "Albania has highest rates of administrative corruption in region" en Europese Commissie, "Key findings of the 2022 Report on Albania") volstaan niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekster betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke.

Bovendien moet de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Verder merkt de commissaris-generaal op basis van de objectieve landeninformatie terecht op dat, hoewel huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is en ofschoon er nog heel

wat ruimte voor verbetering is, de Albanese autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Daarbij worden verschillende positieve wetgevendende ontwikkelingen, trainingen aan politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen, het bestaan van een coördinatiemechanisme op

gemeentelijk niveau, het bestaan van een nationale hulplijn voor vrouwen en het bestaan van bewustwordingscampagnes aangestipt. Verder wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld en dat slachtoffers van huiselijk geweld terecht kunnen bij verschillende organisaties. Ook wordt aangekaart dat er bij belemmering van rechtsgang een beroep kan worden gedaan op een Ombudsman.

Verzoekster benadrukt dat vrouwen die hun echtgenoten verlaten wegens huiselijk geweld geconfronteerd worden met een ernstige mate van vervolging. Zij citeert daarbij uit het artikel "Domestic Violence Report Spotlights Gaps in Albanian Custody Law" van Exit News van 20 juni 2022 (verzoekschrift, stuk 4). Dit artikel doet geen afbreuk aan voorgaande analyse van de commissaris-generaal waaruit blijkt overheidsbescherming in Albanië beschikbaar is.

Uit niets blijkt derhalve en verzoekster maakt niet in concreto aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekster toont derhalve niet aan dat het haar met betrekking tot de door haar ingeroepen problematiek aan nationale bescherming ontbreekt.

2.2. In zoverre verzoekster nog aanvoert dat zij, als vrouw die haar echtgenoot verlaat wegens huiselijk geweld, bij een terugkeer naar Albanië vreest terecht te komen in een situatie die een schending inhoudt van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), dient – nog daargelaten de vaststelling dat in casu kan worden aangenomen dat verzoekster in het verleden wel degelijk kon beschikken over afdoende bescherming door de Albanese autoriteiten en er geen indicaties zijn dat dit, in voorkomend geval, niet meer het geval zou zijn in de toekomst – te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekster de overige motieven van de bestreden beslissing, die pertinent, gedetailleerd en draagkrachtig zijn en die steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid laat.

2.4. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

3. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 december 2023 staat het volgende vermeld:

“De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. VzP benadrukt dat ze als slachtoffer van huiselijk geweld een zeer kwetsbaar profiel heeft, er is geen effectieve bescherming. In Albanië is het bijzonder moeilijk om klacht in te dienen, er is een hoge corruptiegraad bij politie en justitie, bovendien heerst er een patriarchale structuur, de vrouw wordt hierbij miskend.”

5. Verzoekster brengt ter zitting, door zich tot voormelde argumentatie te beperken, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking.

Ze gaat immers niet, laat staan ook maar enigszins concreet in op de inhoud van de beschikking van 3 oktober 2023 en slaagt er derhalve niet in een ander licht te werpen op de gronden van die beschikking, zoals waar (in punt 2.1.) wordt vastgesteld en geoordeeld dat uit niets blijkt en verzoekster zelf niet *in concreto* aannemelijk maakt dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden en dat zij derhalve niet aantoonbaar dat het haar met betrekking tot de door haar ingeroepen problematiek aan nationale bescherming ontbreekt.

Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoekster laat dit geheel na. Door louter en alleen eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, zoals waar ze opnieuw naar corruptie verwijst, en enkel algemene, niet-onderbouwde opmerkingen te formuleren die zij niet in het minst op de beschikking van 3 oktober 2023 betreft en uitwerkt, zonder echter ook maar enigszins enige concrete repliek te formuleren met betrekking tot hetgeen (hierover) omstandig wordt geoordeeld en uiteengezet in de beschikking, blijft zij hiertoe immers manifest in gebreke.

Het louter herhalen van elementen en argumenten waarop reeds werd ingegaan in en omstandig over geoordeeld in de beschikking, zonder echter concreet in te gaan op maar volledig voorbij te gaan aan de gronden van de beschikking, is vanzelfsprekend niet van aard om de inhoud van de beschikking in een ander daglicht te plaatsen. De Raad herhaalt en beklemtoont nog de vaststelling in de beschikking dat verzoekster in het verleden wel degelijk kon beschikken over afdoende bescherming door de Albanese autoriteiten en er geen indicaties zijn dat dit, in voorkomend geval, niet meer het geval zou zijn in de toekomst. Verzoekster laat, door zich ter zitting tot voormeld zeer algemeen betoog te beperken, geheel na om op een concrete en overtuigende wijze het tegendeel aan te tonen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 3 oktober 2023 opgenomen grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekster substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als personen die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS